

▮ *Lázár Bence András*

A szabályok története

Még mindig az utolsó este.
A szabályok között, amiket
azóta épített a könyörület,
hogyan lefaragtak a padlóból.
Új csempe lesz. Hideg és idegen.
Így teszünk a bűnbocsánatért.

Mert semmim sincsen.
Testem van, alkatrészeim.
És az alázat a szabályaiban.
Neked meg ott van legalább
egy érv arra, hogy a felejtésnek
köze van a csempéhez, a faragáshoz.

De te sem vagy ügyesebb.
Fázol, hideg vagy és idegen.
Nem nekem, nem. Magadnak.
A szabályaid elveszik az utolsó
kiutat is, az utolsó estét. Félzs
az üvegpoharaktól a konyhában,
mert tükröződsz.

Nekem meg csak az ágy marad,
friss csempeszag, a zajok
nyugalma. Könyörület.

Aztán a fogaid ütközésében
érezd a testet, ahogy a konyhában
áll a sötétben. Szájához ér a dohányszűrő,
majd elindul, és az ujjai nekicsapódnak
az üvegpoharaknak.

És ebben az érvben, ebben a tompa
ütközésben eltűnnek a szabályok.

A törvények története

A reggel tőled lesz szigorú.
Elpakoltam mindent.
Nem találtam kivetni valót.
A kibeszélt történetek meg
elvesztek a combjaid közt.

Nem ígértél, és én sem ígérhettem.
Az éjszakák így is túl hosszúak.
Túl hosszúak és túlságosan feketék.
Még az sem segít, hogy a szádban
eltűnik a bizonyosság. Ez csak
olcsó remény, mint a vatelindarabok,
amiket úgy szedek össze utánad,
mintha jelentenének bármit is.

Persze te korábban kelsz,
Orrot fújsz, járkálsz fel-alá,
és próbálsz kimosni magadból
az ízem. Mintha jelentene bármit is.
Rendet csinálsz a testben.
Megigazítasz melltartót, bugyit.
Mégfésülködés, és így várod
az én reggelem.

A törvényeink nem ugyanazok,
mint másoké. Te korán kelsz, én
nem bírok lépést tartani. A kibeszélt
történeteket meg megtartjuk magunknak,
mint öleden a szőr hiányát, és ebben
a szigorú rendben próbáljuk átaludni
az éjszakát.

▮ *Hartay Csaba*

A jövő régészei

Folyosón vezetett végig.
Villanymotorok sorakoztak.
Ha beindulnak, még nagyobb a hőség.
Szobája jelöletlen.
Fehér ajtó, bent egyetlen ágy.
És a fátlyak.
A jövő régészeire akar emlékezni.

Az épület többi része lakatlan.
A bálteremben felszedték a padlót.
Szemben a vitrinben kitömött róka.
Még a háború előtről.

Holnap reggel beindul a riasztó,
nem alhatunk soká.
Azt jelzi, hogy senkinek sem lehet nyugta.
Még álmában sem.
A pihenésből egy szignál vezet át.
De van játékszoba is.

Játékok nélkül.
Évekkel ezelőtt kipakolták.
Középen ott az emésztő.
Egy gödör, tele hulladékkal.
Ha szórakozni akarok, nem oda megyek.
Be kell hunynom a szemem.

Varrógépterem?
Van, le vannak takarva a varrógépek.
Valami elszakad bennem is, ha belépek.
Társakat várok. Éjjel kiülök a lépcsőre.

Portás van?
Hetvenkettőben halt meg, de hiszek benne.
Őriznie kell, ez volt a feladata.
Csak táncolni nem merek.
Félek, megszólal a zene,
és nem lesz erőm kinyomozni, honnan.

Csak a mámor

Van valami vádló a részegségben.
A túlnövés visszatartatlansága.

Lépcsőzni, lépcsőzni feljebb,
hogyan a végén, egy huzatos háztetőn
pillanatra magamhoz térve féljek.

Rettegés csak a mámor.
Rettegés a visszatéréstől.

